

Губелъ, Курфала, Бали-бунаръ, Калфакюй, Напдагли, Гюмюмли, Чомлекларъ, Сюлеманъ и Карабурунъ. Имаше и черкези отъ Ханю и татаре отъ Минерети и Аранъ-ходжа. Тѣхъ ги водеше Склимхъ Гирей, названъ Пандоклийски Султанъ.

Шефкетъ-паша остави Бонарджигъ съ намѣрение да разори и ожолнати села, за което и получи една депеша отъ Одринъ отъ сердаръ-некремъ Абдулъ Керимъ-паша, въ която му се заповѣдваше да развали всичката околностъ. Благодарение на смѣлото посрѣдствование на владика та Серафима, тѣя села се спасиха. Той отиде въ лагерьтъ на Шефкетъ-паша, стана порѣчителъ за тѣхната вѣрностъ и сполучи, подиръ като притърпѣ голѣми унижения, за да получи прощение за много лица, които бѣха невинни. При всичко това, много села се ограбиха: въ околността та на Мурлугъ-ходжа една црѣква бѣше ограбена и осквернена, и отъ 7,000 овце въ таа околностъ, останаха само 24. Властьта ако и да припозна, че Шефкетъ-паша не признае за отговоренъ за безредността и за загубити, така съшто и за несигорностъ та, што владѣе и днесъ въ таа страна, таа го назначи за маршалъ на палатътъ за награда на повѣдението му.

Размирица въ Търновската областъ.

Дългий редъ отъ неправди, злоупотрѣблениа и бесчовѣчности, направени връхъ гърбътъ на Българети отъ турските житили, а оште повече отъ властьта, докараха българети въ такъво раздразнително състояние, отъ което трѣбоваше да се избаветъ съ въстание.

Нѣколко младежи не намѣриха друга леснина да обадетъ на срѣдоточното правителство и на великити християнски сили голѣмото си тегло, освѣнъ да се повдигнатъ и да образуватъ три малки чети, една при Търново, друга при Трѣвна, и третя при Габрово. Първата бѣше съставена отъ Рѣховчане, които ги обраха турцити, тѣхнити съсъди, подѣ прѣдлогъ да трѣсетъ оръжие.

Таа чета, водена отъ попъ Харитона, сполучи да се отегли въ планината; нѣ погонена отъ редовна войска и турски селане, побѣгна въ манастирътъ съз. Арханг. Михаилъ, близу при Дрѣново, дѣто се обиколи. Поганени да се прѣдадатъ, въстаницити поискаха време 24 часа да си кажатъ оплакването, таа имъ просба се отхвърли и при пристигането отъ Шуменъ на Фазли-паша съ два топа, манастирътъ се бомбардира. Запазени отъ ношъта и отъ снѣгътъ, който валѣлъ на голѣми влакна, много отъ въстаницити сполучиха да побѣгнатъ.

На друга таа утрина 75 въстаника, които бѣха останали въ манастирътъ излѣзоха безъ оръжие съ бѣлъ прѣпорець и искаха да се прѣдадатъ. Тѣхъ ги погубиха съ най-бесчовѣченъ начинъ по заповѣдъ на паша та, войводата на войската. Мнозина насѣкоха на части, на мнозина отрѣзаха члѣновете прѣди да ги заколетъ, отъ стѣгане на мнозина се бѣха впили ремене-ти въ тѣлото имъ. Мнозина се одраха живи. Войската, като стигна въ манастирътъ, уби майката на настоятелътъ, 80 годишна жена. Редовната войска даде бѣлѣгъ на баши-бозуцити да грабеть и тоа грабежъ траа 50 дни.

Свештеници съдове, црковни одежди и въобщте всичкити нѣшта се оскверниха съ най-низкъкъ начинъ; 9 монаха погинаха. Една частъ отъ